

Nicolae VASILE

Omenirea între virușii electronici și cei biologici

Pe tărâmul competiției dintre oameni, la început ca indivizi, mai târziu, organizați în diferite forme de colectivitate, s-au folosit, într-o ordine istorică: bâta, arcul cu săgeți, pușca, tunul, tancul, avionul, racheta etc., în forme tot mai sofisticate.

De o vreme, gânditorii apocalipsei, care nu sunt extraterestri, ci oameni, probabil bazându-se pe un principiu filozofic privind structurile, *scara micro este similară celei macro*, au mutat lupta în sfera infinitelor mici, dar multe și invizibile.

Când lumea, profitând de progresele spectaculoase ale internetului, tocmai se mutase confortabil pe formele virtuale de viață, muncă și distracție, au apărut virușii electronici, care au început să ne controleze noile forme de existență precum delincvenții reali buzunarele. Exact ca în jocurile de-a *hoții și vardiștii*, au apărut specialiștii în antiviruși și tot ca în realitate, s-a ajuns acolo încât nici nu mai știi de care să te ferești mai repede, de hoți sau de vardiști.

Ce se întâmplă acum este ceva mai parșiv. Virușii biologici, care reprezintă ultima sperietoare a omenirii, sunt niște vietăți minuscule, care seamănă mai mult cu oamenii decât cu omonimii lor electronici, care există de când lumea, într-o mare diversitate structurală, dar de fiecare dată omul a găsit o soluție să se ferească de ei, cu niște pierderi colaterale în fazele de tranziție.

Noutatea periculoasă, care se zice că ar fi reală, constă în combinația celor două forme de viruși, adică virușii biologici să fie penetrați de cei electronici, astfel, să devină programați și controlabili. Este rândul părții celeilalte de a-i contracara. Cât va dura căutarea, vom trăi și vom vedea!...

Nu dispăre omenirea din lupta virușilor, dar modul de viață al oamenilor se va schimba sigur. Dacă agasarea provocată de virușii electronici pe rețelele de socializare crease o ușoară tendință ca oamenii să mai părăsească calculatorul în favoarea parcurilor, invazia actuală a acestor viruși biologici îi întoarce forțat în case, unde, de nevoie, de plictiseală, vor ajunge total în brațele dușmanilor electronici. Numai om să nu fii!...

Ioan GANEA-CHRISTU

HANNOVER MESSE

Am avut ocazia să particip, împreună cu alți colegi de serviciu și de la alte instituții, la unul din cele mai renumite târguri industriale internaționale din Europa, Hannover Messe.

S-au reunit acolo, ca de obicei, cele mai inovatoare firme în domeniul tehnologiilor industriale, peste 6.000 de expozanți și 200.000 de vizitatori.

Delegația României, destul de numeroasă, a avut trei standuri principale, printre care unul special de *cercetare și tehnologie*.

Cuvintele cheie, specifice pentru acest târg, au fost: *inovare, creație, fantezie, tehnologie avansată, calitate, energie neconvențională, ecologie, durabilitate, trasabilitate*, iar pentru impresia generală: *ordine, disciplină, curățenie, bunăstare, voie bună*.

Un lait motiv în cadrul conferințelor organizate sau la întâlnirile bilaterale a fost îndemnul „INVESTIȚII ÎN ROMÂNIA!”.

Pot să spun deschis că românii au fost bine priviți și primiți, atât de organizatori, cât și de localnici. De altfel, a fost organizată și o seară românească, cu aproape toate cele tradiționale, la care invitații ne-au apreciat ospitalitatea și deschiderea către dialog și antren.

După încheierea orelor de program în cadrul târgului, am avut timp și pentru vizitarea orașului; există acolo o linie, dungă, trasaj, ruta liniei de culoare roșie pe caldarâm care ne-a fost de mare ajutor pentru că urmărind-o cu piciorul am trecut prin fața principalelor (peste 36) puncte turistice din centrul Hanovrei, marcate cu cifre care indică: gara, opera, bătrânul ceas, berăria, statuile, primăria veche cu singurul lift în curbă și cea nouă, catedrala, muzeele, banca, teatrul, grădina zoologică etc. 4,2 km!

Impresionant prin silueta impozantă, Castelul Marienburg, reședința de vară a cuplului regal George V și Marie, construit în perioada 1858 – 1867, în stil neo-gotic, la care, printre diverșii vizitatori din Europa, am întâlnit niște nostalgici, romantici posesori de Rolls Royce-uri strălucitoare ca întotdeauna.

M-au mai impresionat mulțimea de construcții gigant cu palete eoliene care elegant absorb energia vântului, o transformă în energie electrică și o injectează în rețeaua națională.

Am prins și o escapadă la talciocul sau piața de vechituri, de unde nu poți pleca cu mâna/punga goală, care se desfășoară în fiecare weekend pe marginea râului Leine. Am pescuit ceva suveniruri personalizate!

Cazarea a fost asigurată, printr-o firmă, într-un apartament cu 4 camere la bloc, al unei familii de chinezi pe care nu i-am întâlnit în cele 5 zile în care am fost găzduiți, cu toate că le simțeam prezența prin aprovizionarea frigiderului cu produse pentru micul dejun (inclusiv în preț) sau mici retușuri la curățenie. Ne-am dat seama de proveniența proprietarilor după lucrurile celor doi copii rămase prin camera acestora, câteva fotografii și mobilierul, în general.

Trebuia să mergem cu metroul la expoziție. În stație ne așteptam să vedem o curățenie exemplară cum auzisem că *lingi pe jos* în occident. De unde! Între liniile de tren, care în stația noastră erau la suprafață, zăceau straturi groase de coji de semințe și mucuri de țigară, cele mai multe probabil de la turcii și chinezii cazați în acea zonă, nu prea periferică.

În incinta târgului, datorită distanțelor mari de la un pavilion la altul, se mergea cu niște autobuze colorate diferit și puse la dispoziție de organizatori.

În jurul pavilioanelor, mergând pe jos, am remarcat niște fete drăguțe în costume bavareze care vindeau covrigi tradiționali. Colegul meu zice:

- Hai să încercăm și noi câte un covrig de la astea.

La care fetele:

- Pofțiți! Avem simpli sau cu mac...

- Vai! Ne-ați auzit? Nu vă supărați că ne-am exprimat cu „astea”. De unde știți românește?
- Suntem surori și ne-am născut la Sibiu. Luați mai mulți... și pentru colegi; e din partea expozanților de la firma G. Mai avem pliante și sacoșe.

A fost inclusă în programul nostru, sau ne-au propus-o colegii care mai veniseră la edițiile anterioare, o seară de neuitat, la restaurantul cu mascota Löwenbräu (un leu de vreo 4 m înălțime stand vertical și care la intervale regulate ridică o halbă imensă cu bere pe care o turna în gură, după care cu celălalt braț se freca pe burtă de satisfacție). Practic era o sală de sport cu 3000 de locuri, arhiplină, unde grupul de români a rezervat o masă lungă, stas, de 10 persoane, câte 5 pe o parte. În apropiere, 5 astfel de mese cu delegația din Italia, sosită de ceva vreme după buna dispoziție pe care o degajau, toți membrii purtând aceleași tricouri cu steagul țării și șepci personalizate. În spate, un grup și mai mare de austrieci.

Se știa că specialitatea restaurantului era ciolan cu varză, pe lângă berea aproape obligatorie. Am comandat fiecare câte o astfel de porție, destul de piperată: 16 + 10 EUR!

În 10 minute vine o chelneriță vânjoasă cu aspect de rusoaică, blondă cu ochi albaștri, care aduce în fiecare mână câte 5 halbe groase cu conținut de câte un litru.

Zbang cu ele în capul mesei! Zbang și noi ciocnindu-le prietenește!

Peste un timp apar ciolanele, toate 10 pe o blană, sau placă de lemn pe care frumoasa și vânjoasa chelneriță o căra pe umăr de undeva de jos, unde probabil era bucătăria.

Zbang cu placa pe masă! S-au distribuit la fiecare; erau niște porții imense; dacă știam, luam câte una la două persoane. Asta e! Pornim lupta!

Deodată se aude de la tribuna din stânga sălii o muzică în forță a unei orchestre de suflători și ghitariști, asemănătoare celor de pe la circuri sau festivalul de la Rio. Au cântat așa un sfert de oră. Imediat a preluat ștafeta o altă orchestră, asemănătoare, muzicanții având pe cap renumitele pălării sombrero mexicane, aflată la tribuna din dreapta, după care au alternat în continuare. Antren, voie bună, halbele golite, ciolanele doar parțial...

Cu ochii la orchestre, doar am auzit:

Zbang! 10 halbe, tot de un litru, de la rusoaică...

- Cine a comandat și de ce pentru toți? Nu știa niciun coleg. Poate e din partea casei... Să fie primite!

Și dă-i cu muzica, cu berea, cu ce a mai rămas din ciolan, cu glume... S-a pornit și dansul pe unde se mai găsea câte un loc pentru așa ceva.

Și iar... zbang! Al treilea rând de halbe! Berea bună, dar nu se poate, trebuie să vorbim cu rusoaica. Reprezentantul ministerului la această acțiune i-a spus ceva și peste câteva minute a venit cu încă un „zbang” și cu nota de plată. Să cădem sub mese, sau sub Messe! Fiecare aveam euroii de diurnă drămuțiți, pentru cât am comandat la început. Ce facem?

Unii au zis că nu au comandat, alții că nu au băut decât una sau două halbe... Cert este că s-au băut toate ... în cele 3 – 4 ore.

S-a adunat o parte și restul a fost completat de reprezentantul ministerului, pentru a ieși basma curată.

Nu cred că și-a recuperat toți banii în ziua următoare, mai ales că era ultima și unii participanți erau din provincie.

Personal mi-am mai scos, într-un fel, din cheltuială întrucât am participat la o tombolă și am câștigat o pălărie bavareză originală Oktoberfest (zic ei!) și o pereche de coarne cu leduri, ambele inutile pentru mine (zic eu).

A doua zi, plecarea.

Și de sus (avion) și de jos (de-a lungul șoselelor) ne-a încântat privirea mozaicul plantațiilor de rapiță, acum în plină floare, cu galbenul inconfundabil pentru artiști și cu salvatorul biocombustibil pentru tehnicieni.

La sfârșitul misiunii, un coleg parafraza:

- Fie pâinea cât de rea, tot mai bine la ... Hanovrá!
Iar eu vă doresc să aveți ocazia de a vizita,
pentru că aveți ce vedea!

Elena ARMENESCU

Visul himerei în spovedanie

Vino părinte neîntârziat să mă mărturisesc
Am multe să-ți spun din câte-mi amintesc
Mi-e sufletul de iubire cerească flămând
Zise rănitul în inimă și se prăbuși la pământ.

În urmă cu decenii am visat - visul himerei
Apoi că am să mor în anul două mii trei
Iată acum suntem în anul două mii șapte!
Și visul acela de mine nu se mai desparte!

Sunt viu, dar a murit în mine cel dintre lei
Care a cules din viață bune, rele, tot ce vrei
Flori multicolore, aromate, mătrăgună,
Amestecate, pe furtună, pe vreme bună.

Azi năucit fac un fel de arhaic inventar
Privesc uimit date selecte din calendar
Și constat că au trecut patru ani de zile
Adică peste o mie... Sunt multe? Puține?

Sunt ani de când a murit în mine acel Ceva
Despre care nimeni nu-mi poate explica
Poate era exuberanța, nebunia tinereții
Care a plecat lăsându-mă pradă tristeții.

Acum eu nu pot trăi fără nădejde, speranță
Că dincolo, în tărâmul etern voi avea viață
Ajută-mă părinte, vreau clar să deslușesc
Sensul vieții mele aici, în raiul pământesc.

Mă bucură păsările care-și fac cuiburi și pui
Mă bucură viețările toate, ocrotirea cerului
Munții, marea, prietenia oamenilor, armonia
Dar mă ucide cinismul, trădarea, viclenia.

Vreau să găsesc Calea miraculoasă a împărăției
Vreau în lumea aceasta să mă dedic frăției,
Vreau să mă umplu cu lumină, să pot spune:
Azi, soarele răsare zâmbitor și pentru mine!

Vino părinte degrabă, iar să mă spovedesc
Am multe să-ți spun, aproape nu-ndrăznesc
Mi-e sufletul de iubire cerească flămând
Zise cel cu inima arsă, prăbușit la pământ.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Testamentul lui Avram Iancu

(„Ultima mea voință”, Câmpeni,
20 decembrie 1850)

Dorul cel mare al vieții mele
A fost acela ce l-am visat,
Nației noastre, inimi fidele,
Ca să se nască, ast-am lucrat.

Dar din păcate, cu întristare,
Tocmai acum văd și presimt,
Că viitorul, lumină n-are,
Este nesigur, toate ne mint!

În aste vremuri sau viitoare,
Jertfele mele, (trist, dar o zic),
Nu au speranță, nu au valoare,
Parcă-s deșarte, parcă-s nimic!

Dup-a mea moarte, voiesc eu dară,
Cu hotărâre, mai și dispun,
Toată averea, ce mă-nconjoară,
Să fie dată după cum spun:

**Să se clădească academie
Ca să păzească și în Ardeal
Dreptul cel sfânt la omenie,
Pentru românii din areal!**

Când îți citesc cu sete...

(Rubaiată)

Lui **Omar Khayyam** (1048-1131),
matematician, astronom, filosof și poet
persan, autorul minunatelor „rubaiate”...

Când îți citesc, cu sete, acele *rubaiate*,
Mustind sonor amoruri, în vinuri îmbăiate,
Mă duce gândul iute, la Strauss juniorul,
La: *vin, femeie, cântec*, în vals* afiliate !

* „Wein, Weib und Gesang”, Walzer (op.333)
von Johann Strauss Sohn (1869)

Va trece chiar și asta!

Când cercetezi oglinda vieții, zilnic,
Poți realiza că traiu-i „rai” sau silnic.
Reține-atunci doar cele cinci cuvinte:
„**Va trece chiar și asta**”, ia aminte!

De vei obține realizări de fală,
Și bucuria îți va da năvală.
Rememorează cele cinci cuvinte:
„**Va trece chiar și asta**”, ia aminte!

De vei lupta din greu cu ea, tristețea,
Ce poate ți-a grevat și tinerețea,
Te vor salva tot cele cinci cuvinte:
„**Va trece chiar și asta**”, ia aminte!

De te întrebi cum rezistară „moșii”,
L-asaltul hoardelor și „ciumei roșii”?
Au folosit desigur cinci cuvinte:
„**Va trece chiar și asta**”, ia aminte!

Când azi *coronavirus* ne pândește,
Îl vom trata corect, dar bărbătește!
Ne vom gândi la cele cinci cuvinte:
„**Va trece chiar și asta**”, ia aminte!

**Gabriela
STANCIU PĂSĂRIN**

Atunci

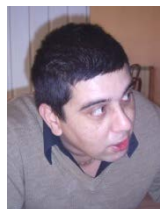
Într-o zi,
îmi voi lăsa
trupul odihnindu-se
/pământului-leagăn,
pornind nevăzută în patru zări.
Voi fi atunci,
pe malul mării în asfințituri
și-n foșnetul frunzelor de tei bătrân,
în cântecul trist
și-n dansul nebun
și-n jocul copilului ce-ți iese în drum,
voi fi
în atingerea mâinilor dragi mângâind
și-n sufletul aceluia care
cel mai mult m-a iubit.

Maria STURDZA CLOPOTARU

JURNAL DE AUTOIZOLARE

De câțva timp nu mai primesc pe net
nici o cafea cu inimioare,
nici poze din vacanțe pe sky jet,
doar vești că virusul
ar vrea să ne omoare,
că însuși Papa poate nu va fi,
că Mecca s-a închis,
că noi ne vom răi...
Dar sunt un credincios,
un optimist,
și-accept că suntem încercați.
Puterea mea zidită-i întru Christ,
iubirea mi-e tărie între frați.
La casă n-am zăbrele, să se știe,
iar conștiința mea nu stă în colivie.
Sunt optimist, un suflet visător.
Ca pescărușul liber sunt în zbor!

**Marius Daniel
MIHU**

Pianul tu

Pian cu o singură clapă
Și orchestrații prea multe
În viața aceasta săracă
În care mor amănunte.

Curând vei uita întâmplarea
Agresiunii de-a fi
O cale pe care vin marea
Și munții, și noapte, și zi.

Prințesă în zare cețoasă,
Regină în orizonturi,
De-a pururi în toate frumoasă
Soldatul atâtor afronturi

Îți ia baricada și pleacă,
Te lasă altor redute,
Pian cu o singură clapă
Sub orchestrații prea multe.

La marginea toamnei pierdută,
Când nopți sunt ample în zile,
Vei ajunge aria cultă
De sub baghete umile.

Cea mai fierbinte ninsoare,
Armonii de contraste,
Aripi de înger în glastre
În nota muzicii noastre,

Vor suna celest totdeauna
Beatitudini și jale
Pentru că aceasta-i furtuna
Sonorităților tale!

Un pian cu o clapă de ger
Va cânta în iarnă ocult
Printre zăpezi, aproape stingher,
Însă, în sine, prea mult...

**Corneliu
CRISTESCU**

Ioan Al. LUPU

CE TREBUIE S-ALEGI ÎN VIAȚĂ

Ce trebuie s-alegi în viață,
Ce trebuie să ai neapărat,
Să ai un drum frumos în față,
Și să trăiești cu adevărat?

Iar dacă vrei să știi mai bine,
Citește mult și să-nțelegi
Ce e mai bine pentru tine;
După aceea, poți s-alegi!

Ce trebui' tinerii să știe,
Ce trebuie s-aleagă-n viață,
Întâi de toate, o meserie
Și-apoi un soț, respectiv, soață.

Cu ele viața ți-o pretreci,
Mai trebuie s-alegi o casă,
Să ai copii frumoși, deștepți,
Și-atuncea, viața e frumoasă!

S-ajungi cu ei la bătrânețe,
Să te mândrești cu ei la toți,
Să vină să le dai povețe,
Să ai nepoți și strănepoți.

Acesta-i lucrul cel dintâi,
De când bărbatul cu femeia;
În mintea lor o să rămâi,
Și-astfel, trăiești și după-aceea!

Viața de pensionar

Viața de pensionar
Este-o viață ca-n povești,
Ai și dulce și amar,
Astăzi ești, mâine nu ești!

CC

Rugăciune

Doamne, pământul pe care ni l-ai dat e un bob de nisip
în Împărăția Ta fără margini, fără timp, fără chip.
Ai pus într-o nevăzută balanță când VOM FI și când NU
VOM FI.

Ne-ai dat libertatea să pendulăm între noapte și zi.

Ne-ai lăsat să urmăm tentații bune sau rele
pe cai șchiopi sau cai iuți,
Ne-ai trimis, pe sus, îngeri de pază
dar s-au furișat, pe dedesubt, și îngeri căzuți.

De milenii oamenii fierb vanități într-un etern alambic.
Cei din vechime știau măcar că nu știu mai nimic.
Cei recentți s-au crezut prometei când, cu tâmplele-n
pumni, au aflat
că energia este egală cu m.c. la pătrat
- o searbădă țintă din sandala Ta de-mpărat-

Doamne, nu voi repeta dorința unui confrate mai mare
că vrem, Blasfemie!, să te pipăim pe spinare.
Nu te vedem, dar te găsim în necuprinsa perfecțiune
pe care oamenii o caută zadarnic și în eter și în genune.
Doamne, ți-am făcut temple, ți-am ridicat catapetesme
dar am rămas cu picioarele-n aceeași mocirlă
fără a putea adúlmea paradisiace miresme

Văd o bătrână plângând la *Agnus dei*,
pe scara bisericii care acum tace-n zăvoare, că a păcătuit;
a mâncat miel în Post, fără soroc.

Crucea de pe turla înaltă îi pare o spadă de foc

Știm că Ecclesiastul ne-o spune în cruntă strânsoare:
Nimic nu e nou, neamuri, sub soare!
Doamne, acum, ca și-n alte dăți,
când pământul se clatină să cadă în hău,
Înclină balanța cu talgerul milei spre noi
Cei făcuți la-nceputuri după pecetea chipului Tău!

Cristian MARINESCU

Adrian BOTEZ

Pământul s-a oprit în loc

Pământul s-a oprit în loc
De-o falsă isterie,
Un virus sau stafilococ
Creat-au pandemie!

Acum, când toți ne-am izolat
În case sau spitale,
Un lucru am conștientizat
Că trăim vieți duale!

Ca roboței automați,
Ce alergau haotic,
Avari, dar triști și zbuciumați
Și cu simptom nevrotic!

Nu eram NOI, era un vis,
Ce ne dădea putere,
Ne-alimenta și ne-a deschis
Dorința de avere.

Nu eram NOI, ci doar un truc
Cu oameni de zăpadă,
Era un circ, un balamuc
O tristă mascaradă!

ERAU ALTFEL DE OAMENI – PE-ATUNCI

erau Veri Încinse de Foc – și treceam pe lângă Abis
Răcoros de Fântâni :
și aflam Ulcele Smălțuite – puse-acolo – încă din
Bătrâni...

nu era – nimeni – de Pază și Taxă – la Ulcele :
asudat – luam una – beam – alungam – astfel – lele...

erau altfel de Oameni – pe-atunci :
se chemau "**Tărani**" – coseau Prea-Nalta Iarbă din Lunci
mânau – Seara - cu Mare-Nțelegere – Vitele la Jgheab
...și nici eu – printre ei – nu mă mai simțeam slab...

...au trecut tare mulți Ani – de-Atunci : Acum – toate par
c-au fost în Povești...

dar – de la Străbuni și Părinți – tot îmi vin Vești :
pesemne că e – pe Tărâmul Celălalt – un Pocăit Zmeu

care le tot trimite – asupra Aleanului meu...

...Povești să fie ! - ...dar era Tare Frumos :
așa c-am hotărât să plec spre Lumea Cealaltă – Descult
și pe Jos...

Apariții recente ale membrilor cercului:

Min DRĂGHICI

POEZIA COPILOR FERICIȚI

**Nicu
DOFTOREANU**

TANGOUL PENSIONARULUI OPTIMIST

Motto:

*Cât în destinu-mi este scris
Să dăruie zâmbete și flori
Nu voi fi curând ucis
Măcar că, lesne-i să mori*

**Geo Călugăru – Pe cărări de epigramă
Editura Fast Editing 2019**

Cu cât înaintăm în vârstă

Trecutul pare mai frumos,
Și luminos,
dacă rezistă
Acel moment mai zgomotos
Al bucuriei, ce persistă
Din tinerețe, grandios,
Chiar când erai întors pe dos!
Ce repede târziu se face
În viață,... dacă vremea tace,
Speriată că n-ai niciun țel.

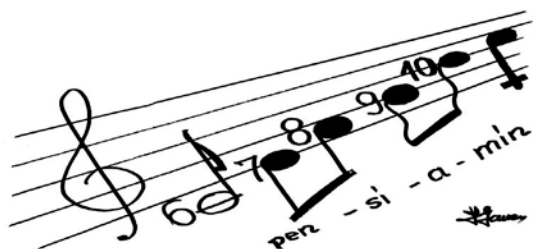
Știm că-n tristețe ne preface
Momentul prim, de timp rebel!
Ce lucruri simple ne-ncântau
Sau deopotrivă, supărau,
Atunci când încă n-aveam parte
De amintiri

... date la spate.

Cu cât în vârstă-naintăm

Avem nenumărate seri
Când nu visăm și regretăm
Că... mâine nu mai este ieri,
Deci să nu amânăm deloc
Și să trăim clipa...pe loc
Recucerind tot ce dorim
Prin optimism!

Dacă mai știm.

**Cornelia Violeta
POPESCU**

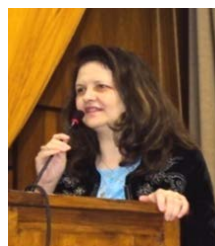
Tabloul de nuntă

Zăcea tabloul lor de nuntă
În calea stropilor de ploaie,
O clipă dintr-o noapte sfântă,
Depus sub coșul de gunoaie.

Din rama fină, aurie
Sub geamul încă protector,
Zâmbea sub voal mireasa-n ie
Și mirele-i strălucitor.

Cândva icoană de poveste,
Altar iubirii lor eterne,
Nimic din ele nu mai este
Și azi uitarea se așterne.

Poate că moartea i-a despărțit
Și-au luat la cer iubirea lor,
Sau poate iubirea a murit
Și nimeni nu mai moare de dor.

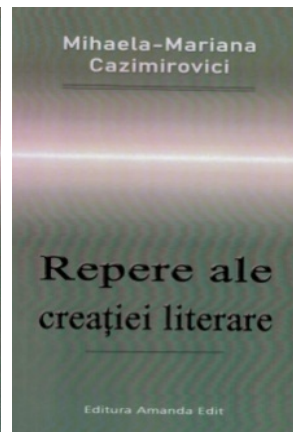
**Mihaela-Mariana
CAZIMIROVICI**

Cine te cheamă

știu bine
rostesc acum cu inima
nu mai e nevoie
de o renaștere
vreau steaua comună
din nou
și o iau cu mult curaj
e a mea deja
de mult

Cronica ședinței cercului „Literar ing” din 17 februarie 2020

În deschidere, Nicolae VASILE, președintele **Cercului Scriitorilor Ingineri**, a anunțat ordinea de zi, care a constatat într-o *dublă lansare de carte*, și anume: **Viitorul cerut de inima dublă** și **Repere ale creației literare** - *cronică, recenzie, prefață*, ambele având ca autor pe Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, membră activă și reprezentativă a grupării noastre literare. Cei care au pregătit luări de cuvânt au format un prezidiu, condus de Nicolae VASILE. Dintre aceștia, Ion C. ȘTEFAN, Liviu ZAMFIRESCU, Geo CĂLUGĂRU, Valentin RĂDULESCU, Ioan RAȚIU, Gheorghe ȚICLETE, Doina BÂRCA, Lucian GRUIA și Dorel VIDRAȘCU.

Primul care a luat cuvântul a fost Ion C. ȘTEFAN, care a făcut aprecieri elogioase la adresa autoarei și asupra cărților în discuție. O felicită și spune că a transmis deja un articol privind comentarii asupra acestor volume, care va fi publicat în revista *Sud*, editată de *Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu*, care apare în orașul Bolintin Vale.

A urmat Liviu ZAMFIRESCU, care a citit recenzia poetică *Cuprins*, subliniind că din cuprins se poate face o poezie. Ascultând poezia, nu se poate să nu fii pătruns de filozofia gândului poetei, care transmite o vibrație aparte. De asemenea, vorbitorul apreciază curajul autoarei, inginer de profesie, de a începe un doctorat în literatură la *Universitatea din București*.

În intervenția sa, Geo CĂLUGĂRU afirmă de la început că *Viitorul este revendicat de inima dublă* a doamnei Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, scriitoare și critic literar, care acum se școalește corespunzător dorinței sale deosebite, ca doctorand în literatură. În ceea ce privește a doua carte, intitulată *Repere ale creației literare* - *cronică, recenzie, prefață*, aceasta pune în evidență virtuțile de critic literar ale autoarei. Cu cei 15 autori pe care îi

recenzează, autoarea punctează tot atâtea *reper* ale creației literare, care prefigurează frumos evoluția literaturii contemporane. Cartea spune mult în cuvinte puține, fără a intra în detalii nesemnificative și fără a leza cumva pe autorii recenzați. Se anunță un viitor critic literar redutabil!

Valentin RĂDULESCU face o intervenție pe cât de interesantă, pe atât de originală. Acesta declară, de la început, că este aici în calitate de martor al poeziei doamnei Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, susținând: *sunt martor al timpului meu și poate confirma valoarea poeziei cuprinsă în carte.*

Apoi, îl citează, cu regret că nimic nu s-a schimbat de atunci, pe Cornelius TACITUS care, în anul 54 e. n., spunea: *Versurile, poezia nu aduc nicio demnitate autorului și nici nu îi sporesc averea, chiar dacă lectura acestora are succes, toată această glorie nu dă roade durabile.*

A urmat Ioan RAȚIU, care, în stilul său lapidar, dar precis și tăios, a făcut unele aprecieri interesante. A afirmat că acest volum de poezii constă într-o mulțime de matafore care dezvoltă o trăire puternică, pe care autoarea o găsește și o trăiește. Vom vedea la tot pasul profunzime, forță, rezistență a iubirii: *mai am puțin și te apropii de mine aici...* Titlurile poeziilor sunt completate de mesaj poetic: *vreau acest izvor., modelele nu mai există...* Sau bucuria de a fi: *se mai joacă o dată hora timpului nostru, lângă această aparentă carte, lângă această aparentă viață, și așa mai departe...*

Gheorghe ȚICLETE afirmă că se pot spune multe lucruri frumoase despre această carte. Autoarea este un om introvertit, trebuie să vă transpuneți, ca să puteți să o înțelegeți deplin. Poezia este o poezie modernă, cu rimă liberă și fără punctuație, dar cu un conținut deosebit. Dânsa se va realiza prin fapte, volumul de față fiind o reușită. Citează din poezia *Cine te cheamă: știu bine/ rostesc acum cu inima/.../vreau steaua comună/.../e a mea deja/ de mult!*

Doina BÂRCĂ o felicită pe autoare pentru cărțile lansate și apreciază că dânsa a devenit un *reper* în lumea literară de azi. În cărțile sale, poeta pune în evidență măreția cuvântului și anunță public că vrea să-i facă un cadou special, și anume, apariția în frumoasa revistă *Independența Română. Independența prin cultură*, la care vorbitoarea este secretar literar. Cunoscutul poet, critic literar și publicist, inginer Lucian GRUIA are cuvinte frumoase la adresa doamnei Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, apreciază poezia creată de dânsa, poezie pe care o consideră ermetică, dar valoroasă. Pe de o parte, aflăm o inimă dublă în corp comun, iar pe de altă parte un corp comun cu o inimă dublă. În volum sunt două poezii destinate creației. Poeta nu se sperie de trecerea timpului și declară că: *nostalgia nu s-a născut lângă viața mea.* Poeziile sale sunt poezii scurte, poezii ale esenței, ca de altfel toate cărțile publicate până în prezent.

În intervenția sa, Dorel VIDRAȘCU afirmă că autoarea este un poet foarte personal și nu regretă timpul afectat lecturii. Dânsa face poezie și reușește în poezie. De aceea, recomandă să *citiți cartea și veți vedea ce reacții veți avea*. În unele țări, se face promovarea poeziei și în metrou. În Londra, de exemplu, pe un panou, era un poem de Marin SORESCU. Orice volum de poezii, dacă aduce ceva nou, original, poate fi de interes și pentru alte popoare. Al doilea volum, are toate elementele de critică literară adevărată. Dat fiind că este foarte ambițioasă, se școlește la nivel înalt, este orgolioasă, dar are un orgoliu temperat. Se pare că doamna CAZIMIROVICI a descoperit elixirul tinereții fără bătrânețe și îi urează mult succes!.

Nicolae VASILE apreciază activitatea literară a doamnei Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, iar lansările de azi pun în valoare atât talentul de poet al acesteia, cât și acela de critic literar, în plină dezvoltare și afirmare, ținând cont și de calitatea dânssei de doctorand în literatură la Facultatea de Filologie a Universității din București. Nicolae VASILE își încheie aprecierile față de volumul de poezii cu o recenzie poetică a acestuia, ceea ce a căpătat un înțeles semnificativ aparte, pentru autoare.

În intervenția sa, Corneliu CRISTESCU amintește că a debutat împreună cu Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI și cu Doina BÂRCĂ, în urmă cu șapte ani în cadrul *Cercului Scriitorilor Ingineri* din AGIR, și asta îi face pe cei trei să fie foarte apropiați și, poate, subiectivi în aprecieri, dar atunci când este vorba de o poezie modernă, de calitate, cum este cea produsă de doamna CAZIMIROVICI, nu există decât alternativa recunoașterii valorii. În ceea ce privește cartea *Repere ale creației literare - cronică, recenzie, prefață*, vreau să spun că se citește ușor, având în vedere modul în care este concepută. Peste tot întâlnim aprecieri frumoase, elegante, sintetice, pline de conținut, care deschid un domeniu nou în preocupările sale literare, care, cu siguranță, nu se va opri aici, mai ales că, în calitate de doctorand în domeniul literaturii, dar mai ales în perspectiva de a deveni doctor în domeniul literatură, sunt sigur, va deveni o forță în critica literară.

A mai luat cuvântul Ionel SIMA, care a rostit următorul citat: *Crează, dacă vrei ca materia*

cenușie să nu fie efemeră, iar la Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI se confirmă acest dicton.

În intervenția sa, Marilena CARAGHIAUR recită, în maniera-i cunoscută, două poezii din volum: *ca altădată*, din care am reținut versurile: *cine și-ar fi lepădat / ancorele/ lansate peste timp*, dar și poezia intitulată: *recompunera timpului*, de unde citez: *acum/ se duc toate-n spre naștere/ nicio răstălmăcire/ fără descoperirea adevărului....* Frumoase versuri, zic și eu.

Nicu DOFTOREANU, conform stilului care l-a consacrat, a mai compus un ...*tango*, din care am reținut: *Când cartea ți-am citit, Nici nu știi cât de sensibil am devenit!*. Frumos zis.

A mai intervenit și Lică PAVEL, ca reacție a faptului că și-a auzit numele de trei ori, spunând că a avut bucuria ca doamna CAZIMIROVICI să-i prefățeze cartea *Steaua lui Omar Khayyam*, unde tot dânsa este tehnoredactor, redactor și grafician al copertii cărții sale și se declară chiar emoționat. Încheie citind un catren, un *rubaiat* de fapt, din care am reținut: *Se trece totul în viață/ Din zare până târziu/ Și om și iarbă.../Dar cuvântul nu...*

În final, Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, personajul principal al manifestării, s-a declarat bucuroasă și fericită pentru modul cum au fost apreciate/recenzate cele două cărți, că mulțumește din inimă celor care au vorbit, dar că nu știe dacă va mai putea să scrie două cărți pe an, așa cum s-a întâmplat până acum. Mulțumește, în mod special, domnului Gheorghe ȚICLETE pentru că, atunci când era gata să renunțe, acesta a îndemnat-o zicându-i că: *nu are voie să renunțe, că este tânără și poate!*, drept pentru care, ajungând acasă, a primit provocarea și s-a hotărât să încheie cele două cărți, cu toate că erau ultimele zile ale anului și mai avea o serie de alte treburi.

În ceea ce privește doctoratul în literatură la care este înscrisă, a menționat că, deși este inginer, a reușit cu brio la concursul de admitere și se străduiește să nu dezamăgească, la care sala a reacționat cu un ropot de aplauze, venite din inimă și din admirație pentru ...doctorandă!

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI a mulțumit încă o dată celor prezenți și i-a invitat să participe la o scurtă recepție, pentru a continua discuțiile și a socializa.

A consemnat,
Corneliu CRISTESCU

De coronavirus...

Acum, când panica e mare,
El crede că e important
Să stea-n autoizolare...
Dar numai la restaurant!

Viorel MARTIN

Având aceleași rădăcini,
Diaspora sunt frații mei;
Nu vor să moară prin străini...
Vor să murim și noi cu ei!

Amice, nici nu m-am mirat
Că ai ajuns un încuiat
Și cred că nu a fost nici greu...
Că încuiat ai fost mereu

Coronavirus nu mă lasă,
Mă ține încuiat în casă
Și-atâtea zile-n casă-am stat...
C-am devenit un încuiat!

Scrie chiar și pe papirus
Din vechimea geto-dacă:
Va veni coronavirus
Și cum vine-așa și pleacă!

SCRIITORI din GENERAȚIA 2000

Profil de autor

Elena ARMENESCU

S-a născut în data de 22 mai 1948 în localitatea Tătăraști de Sus, Județul Teleorman.

Studii:

Institutul de Medicină Timișoara, absolvit în anul 1972. Specializare în pediatrie și cardiologie infantilă (1978-1980) în Spitalul Clinic Fundeni, ulterior la Spitalul Clinic Ion Cantacuzino București. Obține competențe în boli de nutriție, metabolice și diabet (1991-1992), Acupunctură (1993). Practică medicina în București din 1990 până în prezent.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România din anul 1998 și a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România.

Volume publicate:

Ferestrele somnului, Editura Info Team, 1995, *Regatul ascuns*, Editura Albatros, 1996, *Exodul uitării*, Editura Semne, 1998, *Dictatura iubirii*, Editura Mirabilis, 2000, *Stigăt spre lumină*, Editura Mirabilis, 2002, *Memoria statuiilor*, Editura Tempus, 2005, *Iubirea împăratească*, Editura Mirabilis, 2006, *Joc tainic*, Editura Semne 2011, *Cântecul iubirii, sonete*, Editura Mirabilis, 2013, *Locul de lumină*, Editura Mirabilis, 2013, *De mână cu Orfeu, poezie*, 2014, *Gânduri de utrenie, proză*, 2014, *Antologia Poeți români slăvind dumnezeirea*, 2014, *Insomnia căutării, poezie*, 2015, *Constelația inimii, poezie*, 2016, *Judecata animalelor și păsărilor* (carte pentru copii), 2017, *Livada cuvintelor* (carte pentru copii), *Gânduri de vecernie, proză*, 2018, *Cărările sufletului* (file de jurnal, proză), *Miresme albe*, minipoeme, *Antologia Unirea face puterea*, dedicată Centenarului Marii Uniri, 2019, *Tainele Împărătești*, Antologie multilingvă *Mișcarea mondială pentru poezie*.

Prezența în antologii:

2010: *Antologie de Poezie*, Editura Arhip Art, Sibiu; *Lira în patru puncte cardinale*, Editura Rovimed Publishers; 2012, 2014, 2015: *Simbioze lirice* (vol I, IV, X), Editura Anamarol; 2014, *Poeți români slăvind dumnezeirea*, Editura Mirabilis; *Poetes, vos papiers*, Editura Tipo Moldova; *Să ningă peste inimi bucuria*, Editura Napoca Nova; *Antologia scriitorilor români contemporani* (ediție bilingvă româno - italiană), Editura Starpress; *Mama, Satul*, Editura Autograf Mim; 2015, *Planeta iubirii*, Editura Cetatea cărții; *Roșu aprins în câmpul de maci*, Editura Napoca Nova; *Columna românismului*, Editura Bibliostar; *Antologie de cenaclu*, Editura Cetatea cărții, Antologia româno – albaneză *Daruri divine*.

Lucrări în colaborare. Publicațiile ARP, Biblioteca on-line:

Mărturisirea de credință literară vol. 2; *Cuvinte pentru urmași* Modele și exemple vol. 2 (2007); *Compendiu de literatură pentru elevi*.

Colaborări în presa literară și media, reviste:

Luceafărul, *Poesis*, *Contrapunct*, *Viața Românească*, *Sfârșit de mileniu* (actual Milenium), *Convorbiri literare*, *Contact internațional*, *Cetatea lui Bucur*.

Radio: emisiunea Poezie românească.

Invitată în multe emisiuni TV pe teme literare și medicale. Colaborări on line:

Publicațiile ARP, Intermundus media on-line: *Epoca*, *Ecoul*, *Monitorul cultural*, *Dacologica*, *Cetatea lui Bucur*, *Oglinda literară*, *Romanian VIP Australia*, *Curentul internațional*, *Observatorul - Canada*, *Confluente românești - Bruxelles*, *Phoenix mission USA*, *Atma Internațional*. Revista Astralis.

Distincții și titluri onorifice:

Participă la concursul de poezie *Una favola per la pace* de la Lugo, Italia organizat sub egida Universității din Bologna și primește un Atestat de merit (2006) A fost distinsă cu - *Diploma și Crucea în grad de Ofițer* - pentru servicii aduse cauzei progresului, acordate de Regatul Belgiei - Bruxelles 2006; În 2015 obține mențiune la concursul de poezie *Corona* (Italia).

Prezentă în: *Dictionarul Medicilor Scriitori și Publiciști* apărut în anul 2001 ed. *Viața medicală*, reeditat în

2003; *O istorie a literaturii române de la origini până în prezent*- Ion Rotaru - Editura Tempus 2006 (referiri la autoare la pag 959-960); *Enciclopedia personalităților din România* ediția a II-a 2007; *Enciclopedia Personalități române și faptele lor* - vol XXXIX ed Panfilius 2010, în volumul *Sinergetica* semnat de A. Măruță, *Enciclopedia personalităților din România* Editura Hubners Who is Who, Un dicționar al scriitorilor români contemporani vol. IV, Editura Tipomoldova.

Referințe critice:

Ion Rotaru, O istorie a literaturii române de la origini până în prezent:

Poeta asociază sentimentul iubirii cu cel religios și creștin deocamdată:” Vinovați de iubire/ Alergăm desculți/ Pe sacra câmpie a iubirii/ Cu flăcări în mâini/ Arătându-i Lui Dumnezeu/ Una din fețele chipului Său/ (Trecere). N-am putea să știm exact datorită cărei înrâuriri culturale *Elena Armenescu* introduce în melosul liricii sale tema thraco-geto-dacă, fără însă vreo schimbare de tonalitate. Încă din prima culegere din cele amintite mai sus, o aflăm cântând monumentul de la *Adamclisi*: Sub împovărătoare lespezi/ În valuri de neuitare/ Zac amarele noastre oglinzi/ gemete înscăunate/ajung la mine, la tine, la ei/ Gânditoare statui te invită/să urci în foșnetul visului.

Ion Rotaru despre Memoria statuiilor:

Poeta *Elena Chițimia Armenescu* ni se înfățișează în plină maturitate creatoare admirabilă prin armonie și unitate tematică, în lirica noastră postdecembristă – atât de ...pestrită, inconștientă, obsedată de originalitatea obținută cu orice preț – neatinsă de modă și timp, singuratică și “în plin Olimp” ca să folosim un topos barbian binecunoscut. Impresia generală este de poezie ținută multă vreme în sertar, anume parcă spre a face puntea de trecere de la ilustrații maeștri interbelici, Arghezi, Blaga, Crainic, Voiculescu, în prelungirea cărora se așează cu multă decență și eleganță de spirit.

În acest volum domină tema ... dacismului, majoră și veche în literatura noastră, cât Hașdeu, Eminescu, Nicolae Densușianu până la Vasile Pârvan. Nu numai pergamentele, pietrele inscripționate, ruinele “davelor” dar și munții și câmpiile și râurile noastre sunt “statuile” neamului nostru care „ne vorbesc” despre origini. Aici stă originalitatea acestei cărți grave, solemne, asemenea unei colonne brâncușiene exprimată în cuvinte, pofta noastră închinându-se în primul rând limbii române care ne pune în față originile, a “românității” al cărei mesaj îl afirmă cu mult talent, neapărat înăscut, și cu nedesmințită expresivitate în dreaptă tradiție eminesciană.

Emil Manu, despre Regatul ascuns, Luceafărul, 1997:

În *Regatul ascuns*, metafora simbolizând inima (sufletul) poetei Elena Armenescu, se oferă o suită simfoniei de poem de dragoste, dar o dragoste resimțită fără nimic nostalgic și nimic sentimental, e o dragoste spusă în cuvinte devenite oracole, un reportaj al sensibilității senzualizată discret deopotrivă celestă și în același timp pământeană, până la senzația de absolută trăire a ființei umane.

Totul e scris în formule moderne, simbolizând cuvinte vechi și cuvinte inventate pentru acest regat ascuns, care e în fond prezent în fiecare din noi, în acest regat ascuns, toate cuvintele sunt nespuse de tandre.

Dan Stanca, despre Poetul ascuns, Luceafărul, 1997:

În colecția de poezie a editurii Albatros a apărut în această primăvară (1996) un volum de versuri semnat de doamna Elena Armenescu (Chițimia), pe care o cunoșteam destul de puțin din ce a publicat prin reviste literare. Volumul are un titlu evident spiritual *Regatul ascuns* și trimite gândul spre cele mai tentante speculații de la Regele lumii la Le Royaume du pretre Jean, La Graal, La Mandala până la împărăția subpământeană a lui Ossendowski descoperită în urma voiajelor sale stranii. Din fericire, la ora actuală în poezia română contemporană mai există un strat aproape necunoscut, ca și ignorat de critica literară, sau considerat în cel mai bun caz ca diletant, care mai păstrează un minim record cu spiritualitatea, reușind să întemeieze ceea ce altfel ar fi iremediabil pierdut în vârtejurile stilistice. Din acest strat- foarte interesant! – fac în general parte femeii (Monica Pillat, Donca Teodorescu, Nazaria Buga, Silvia Chitimia și iată, Elena Chițimia Armenescu) toate fiind unite, contopite în același atașament pentru nespuse, neauzite, nevăzute, toate slujind în același altar al inefabilului, cu mai mult sau mai puțin talent, dar crezând în capacitatea de transcendere, de depășire a limitelor în perimetrul cărora au fost sortite să trăiască.

Am toată admirația pentru acest gen de poezie atemporală la urma urmei, care respiră doar nădejdea revelației, în timp ce natura ei propriu-zisă este cea a ocultării. Se întâmplă așadar următorul „fenomen” cu cât poetul e mai ascuns, mai puțin cunoscut – atenție! -, mai lipsit de expresivitatea pe care i-o cere „baremul zilei”, cu atât iminența iruperii sale într-un alt plan decât cel al poeticului este mai mare. Cu cât lumina atemporală strălucește mai intens în interiorul acestei poezii, cu atât curgerea poeziei este mai lină, mai ferită de voluptăți metaforice, cu atât este mai desuetă. Iată în fond toată drama, dacă nu chiar tragedia poetului în aceste momente! Când întrebările sale care depășesc limbajul se izbesc de auzul indiferent al semenilor, când aceste interogații vitale sunt primite cu nepăsare și suspectate de simpla naivitate omenească, deși ele transcend și întemeiază poezia, atunci ce mai are de făcut bietul poet care este mai mult om decât poet și mai mult înger decât om, ce are de făcut decât să se retragă, să întoarcă spatele acestei lumi și să meargă pe contul lui în direcția unde-l așteaptă răsplata supremă: lumina învesmântată la

moarte? Având conștiința propriei precarități dar și speranța în eternitatea care nu strălucește decât în spatele vieților austere, acest gen de poet-om-înger flutură încet din aripile sale suțiri lăsând în urmă cimitire de cuvinte.

Ion Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie valahă de mâine, Incendii de forșiția în regatul ascuns*

După un debut remarcabil cu poemele din „Ferestrele somnului” și după două motto-uri semnificativ polarizatoare (unul shakespearean altul voiculescian), poeta se re-înfățișează Distinsului Receptor de poezie cu un nou, admirabil volum de poezie **Regatul ascuns**. Aici sunt puse de fapt jaloanele „de neclintit” ale unui teritoriu poetic indiscutabil, incontestabil, aflat sub pecetea lirosific - stilistică a unui soi de „Creștinism galactic” spre a nu-i spune „Creștinism cosmic” aidoma lui Mircea Eliade, „Creștinism galactic” în care „voce” edenicului binom pe deplin conștientă afirmă că Ea / Eva și El/ Adam-ul se lasă „jefuiți” căci zborul „tot mai sus” este „fără aripi” fiindcă ești („te simți”) traversat și jefuit de curcubeu, mirabilul curcubeu în arcuirea unui „trup astral” nepieritor din „calea desăvârșirii” ori din lectura Cărții sfinte cu „amestecare în fapte îngerești” („când lumii spui: Destul”) etc.

*Cronică publicată prima dată în Caietele Dacoromâniei nr 5 - anul II/22 sept 1997.

Livia Ciupercă, Iubirea Împărătească, confluențe.ro, ediția 1564, Actualitatea irl, 04/apr/2015:

Pentru doamna Elena Armenescu, medic și apreciat poet, deopotrivă, cea mai de preț menire este iubirea. Iubirea Împărătească. Această cunună a cununilor transpare într-un poem, inspirație divină, contemplație prin transcendere, în modulații armonice și patos incantatoriu. Iubirea Împărătească (Editura Mirabilis, 2006, ediție bilingvă) este un poem amplu, bine structurat, străbătut de fiori dramatici, cu învăluiri cantatorii, versete de superbă celebrare a purității morale, a luminii și iubirii divine, cu binecunoscute și inevitabile accente liturgice. Fiecare frază a limbajului în versuri trimite la cuvântul-temă, trăire a ceea ce sfinții părinți numesc unicitate a dumnezeirii, nașterea universului și marea împlinirea a vieții pămâtenă. Gândul și întreagă a noastră simțire se lasă desferecate cu o așa minuțiozitate descriptivă, amintitoare de Imnul Creațiunii (Rig Veda) sau de motivul cosmic eminescian, încât avem senzația retrăirii, la o scară a dramaticului de sorginte antică, un alt model cosmologic în viziune poetică, unde se substanțializează și se cristalizează în cele trei momente centrale care compun poemul dramatic: descrierea **haosului universal, geneza și armonizarea relației Dumnezeire – Pământ**.

Radu Cârneli, Cântecul iubirii, postfață:

Sonetele Doamnei *Elena Armenescu* m-au intrigat! Aventura sa în limpezimea de cleștar a genului – fără a respecta legile-i de mult clasificate, constituie o rară îndrăzneală lirică. Totuși, poeziile așezate sub această nobilă marcă au o ciudată vibrație, stârnindu-ne interesul unei lecturi totale.

Este cred, fiorul tainic surprins în Cântecul iubirii, care trimite direct la tematica iubirii în multiplele sale ipostaze provocatoare și surprinzătoare printr-un inedit bine construit.

Geo Călugăru: Scrierile, salvare și eternizare, Revista Confluențe literare, online:

Volumul de eseuri „**Gânduri de utrenie**” are o structură caleidoscopică, alcătuită dintr-o mare varietate de subiecte, numeroase citate din Biblie, considerată de autoare ca o sursă a înțelepciunii atotcuprinzătoare, înțelepciune de origine divină destinată umanității. Se pot broad, fără îndoială, o mulțime de considerații pe seama acestei izbânzi editoriale de excepție. În încheiere, dedic scriitoarei Elena Armenescu, la lansarea acestui volum următorul catren:

”Cu ale tale „Gânduri de utrenie”/Trecute tandru, prin azur/Mi-ai luminat calea spre sfințenie/Pe care-o voi urma, mă jur”.

Elena Buică, colaborator al publicației Observatorul din Toronto:

Mișcător, grozav de mișcător...și câte gânduri se zbat în noi căutând înțelesuri când ne aflăm în fața zidului „a fi sau a nu fi”, a marii transformări pe care o numim „moartea”. Aceasta este un fenomen teribil, cutremurător și pentru cel care a ajuns la acest prag și pentru cei dragi din mijlocul cărora pleacă. Moartea fiind o profundă emoție țesută dintr-o mare enigmă, despre ea nu se poate vorbi oricum, se vorbește în șoaptă, cântărind cuvintele pentru a-i diminua efectele devastatoare.

Doctorița pediatră, Elena Armenescu, poetă, prozatoare, dar mai înainte de toate, un om de mare sensibilitate și talent, în povestirea „Apa din fântâna noastră” a găsit acele cuvinte nespuse de tulburatoare cu care a surprins ultimile nuanțe de viață ale unui băiețel de cinci ani, precum și durerea greu de stăpânit a părinților și a bunicii aflați în fața acestui zguduitor moment, dar și a doctoriței-om și mamă, ale cărei gene s-au înrouat de lacrimile fragmentate de clipitul des, voluntar, ce voia să le grăbească risipirea, să le inhibe chiar.”

„Cum mor copiii?” pune întrebarea doctorița cu experiența de șapte ani în saloanele copiilor amenințați de suflarea grozavă a morții. Apoi dă răspunsul: „Ei mor jucându-se! Inocența și lipsa de percepție prin non experiență a pieirii dintre cei vii, merg până acolo că mor jucându-se, atunci când nu sunt în comă, când sunt în stare de conștiență, de cunoaștere, și durerile sunt combătute prin tratament.”

Cu toate acestea, milioanele de celule din corpul omenesc își cer dreptul la viață și subconștientul „simte că zilele îi sunt numărate și sunt descătușate energii creatoare care rup toate barierele să ajungă la exprimare,

la lumină, într-un ritm accelerat, care în stare de sănătate nu ar putea fi atins”. Așa își explică autoarea precipitarea cu care o fetiță de 15 ani, aflându-se în faza terminală, în timp de două săptămâni a pictat cu înfrigurare mai mult de 50 de tablouri pentru care ar fi putut câștiga premii.

Copilul de cinci ani, venit de prin părțile Aradului, cu dureri mari la oasele picioarelor, se afla în ultimile lui ore de viață, când au sosit părinții și bunica. Bunica este impresionantă în simplitatea și lipezimea cu care folosește cuvintele convenționale pentru alinarea suferinței.

“- Mă dor picioarelele, mamaie, mă dor picioarele, spunea el cu glasul stins privind-o pe bunica.

– Fătu bunicii, îi răspundea ea, care știa că deznodământul este aproape, uite, doamna doctor o să-ți deie ceva și n-o să te mai doară, o să adormi și ai să visezi frumos, apoi o să te faci bine, și ai să meri acasă și ne-om juca iară cu mașinuțele cum îți place ție !

– Cu camionul și cu tancul.

– Și cu salvarea, zice bunica.

– Nu cu salvarea, să o dai lui Bogdan.

– Bine, cu ce vrei tu, da acuma mănă ceva, uite, ți-a adus buna ție prăjitură bună.

– Nu, mănâncă tu.

Mamei și tatalui le șiroiau lacrimile fără să scoată un sunet, se ascundeau în spatele bunicii, de teamă să nu-i vadă copilul plângând”.

Și-a mai exprimat dorința să-i cumpere o păpușă, de care nu s-a mai putut bucura căci ceasul din urmă sosise. În aceste ultime clipe a fost întrebat dacă dorește ceva. Abia rostind, cu lungi pauze între cuvinte a spus:

- Apă...din...fântâna...noastră...

Nu i s-a putut îndeplini dorința și „la puțin timp a respirat adânc, prelung, pentru ultima oară, despărțindu-se astfel de alt element esențial pentru viață: „aerul”

Sunt memorabile comentariile autoarei: „Copilul murea cu nostalgia locului unde s-a născut, râvnind la gustul apei pe care a băut-o prima oară în viață. După laptele mamei, „apa din fântâna noastră” este lichidul magic în care se dizolvă toate celelalte elemente care i-au „zidit” treptat corpul, templu sufletului, apa fără de care nu este posibilă viața, ea reprezentând de altfel, substratul tuturor structurilor din organismul viețuitoarelor.”

Cerând apă, de fapt, copilul cerea viață.

A doua zi, dimineața, la raprtul de gardă, relatarea pe scurt și în termeni academici a felului cum s-a stins din viață micuțul pacient, subliniind ultima lui dorință „apa din fântâna noastră”, timp de câteva zeci de secunde, s-a lăsat o tăcere grea „semn că încărcătura magică a acestei dorințe își spunea cuvântul”.

Într-o notă finală, autoarea spune că această amintire a scris-o după ce a auzit la radio o asemenea dorință exprimată de un senior din Canada, originar din România. Aceasta i-a întărit convingerea că în clipa de pe urma „mai este o taină, care ține neapărat de locul în care ne-am născut, de apa din fântâna noastră, a fiecăruia, dacă am avut vreodată”.

Fiind și eu atrasă de aceeași taină, dar și de frumusețea relatării, i-am făcut acestei povestiri și autoarei ei un loc aparte în sufletul meu.

Ștefan Dumitrescu, membru USR, *O poetă inteligentă, creatoare a unui cosmos bogat!*:

Doamna Elena Armenescu face parte din categoria poezilor inteligente, atinși de respirația Îngerului. Volumul de poezie „Insomnia căutării” (al doisprezecelea în ordine cronologică după alte zece titluri de poezie și unul de proză) pare o câmpie pardosită cu diamante care devine pe nesimțite, cu lectura fiecărui poem, o grădină de crini. Spirit însetat de cunoaștere, de absolut, poeta construiește o lume diafană, ÎNCĂRCATĂ DE ÎNȚELESURI PROFUNDE, între pământ și cer, între concret și abstract, între real și cerul metafizic.

Grăitoare în acest sens este poezia „Mereu cu fața la cer”: „Cu fața la cer, / Mereu cu fața la cer / Pe spinarea unui vultur / Îmi voi face așternutul. / Să nu vatăm cu deochiul / Să nu rănesc florile / Să nu-mi înnegurez ochiul / Să nu resping chemările. / Cu fața la cer / Mereu cu fața la cer / Deasupra tuturor văzutelelor”. Poetă talentată, cu vocația purității, a visului, a căutării adevărului poetic și a iluminării misterului, poezia doamnei Elena Armenească îi încântă cititorului deopotrivă auzul, ochiul, mintea și sufletul. De aceea poezia ei se citește cu plăcere și simți cu fiecare poem cum ființa emoționată îți este parcă mai bogată.

Lola Noja Tatomirescu, *O poezie a căutării ființei*, [Cliba.com/21 dec 2015](http://Cliba.com/21%20dec%202015), Cultura:

Doamna Elena Armenescu ne îmbogățește spiritual și emoțional cu multe volume de versuri (unele scrise și în vers clasic, prozodic) și proză (având în pregătire încă două) în care „tratează” teme ca: iubirea -femeia, credința – Dumnezeu, poezia – poetul, Dacia – România, pacea - armonia și altele – cum o face și în volumul de poezii „Insomnia căutării”, ce cuprinde creații lirice – creând un Univers simbolic, metafizic, în care sentimentele, visele, chemările cresc și înfloresc hrănite de misterioasa și divină iubire. Asemenea unei fete Morgana – poeta se lasă ademenită de necunoscut și de sete de cunoaștere, de dorința de iluminare a misterului, de pace și armonie, „căutând astfel calea” propriilor sale gânduri și simțuri – timp în care „Fără de veste am intrat/pe poarta nesocotinței ...”. E o confesiune sinceră și emoționantă sub semnul căreia își așează întregul volum „*Insomnia căutării*”.

Cezarina Adamescu, Întâlniri romantice într-o oază de poezie, Antologia 55 poeți,

<https://wxwx.wordpress.com/>:

Elena Armenescu – o poetă cu un impresionant palmares publicistic, adună între copertele Antologiei de față o selecție de versuri remarcabile. O poezie a aspirațiilor inițiale, cu idealuri înalte, perspective largi și viziuni artistice fără egal. Condei exersat, ajuns la o anume maturitate artistică, Elena Armenescu delectează cititorul cu un regal de poezie în stil modern, fără a neglija stilul clasic, experimentele respirărilor de gând nipon, poezia cu formă fixă și în genere, toate subspeciile genului liric, exersate la un nivel elevat, fără a ocoli trăirile afective. „Fulgerete vremii, ninsorile mele dragi / Te aduc nălucă sub aceeași copaci / Aerul se tulbură, clipa lovită / Aduce zvon de îmbrățișare. Aș zbura... /.

Victor Atanasiu, critic literar, despre Antologia realizată de Elena Armenescu:

O poezie cu multiple fațete, policromă așa spune, este cea a Elenei Armenescu, promovatoarea unei tematici diverse, evident prin dominantele frapant deosebite, în funcție de un volum sau altul, așa cum frapantă este schimbarea de ritm, top de strofă, de dominantă a trăirii de la o apariție editorială la alta. Aici versul este alegeri, de o tăioasă, decisă lapidaritate, aici e amplu, curgând liniștit, epopeic, solemn ca un fluviu american, cum ar fi spus singurul critic român dotat cu geniu, cum excelent a observant Nicolae Manolescu referindu-se la G. Călinescu.

Poeta este o preamăritoare a lui Orfeu, pe care-l preferă tuturor pentru simplitatea sa divină, dovedindu-se aici o adeptă a lui Nietzsche (din splendidul său eseu despre marii reprezentanți ai tragediei antice grecești care îl idolatrizau pe Eschil din același motiv).

Originalitatea ar fi rezultatul acestei lirici, a unei absențe inspirate a atracției gravitaționale, izbindu-te viziunea unei zbenguiei nestăpânite a gândului, prin galaxii necunoscute încă.

O fluidizare similară plină de grație și har se produce prin trecerea dăătoare de sintagme lirice de aceeași originalitate, de la acustic la olfactiv, ori de la acustic la vizual. Foșnetul este aici înflorit, iar poeta percepe un zvon de lumină.

Unele compoziții au o evidentă structură muzicală, cu un refren care trimite gândul la un bubuit eroic de tobe. Citabilă în acest sens, este poezia inițială din placheta Joc tainic, sau mai cu seamă, cea tot inițială Mereu cu fața la cer (din placheta Insomnia căutării), superbă ca mantia fluturândă a tânărului general Bonaparte pe câmpia marilor victorii din prima campanie din Italia: Cu fața la cer/Mereu cu fața la cer/Pe spinarea unui vultur/Îmi voi face așternutul/.....//Cu fața la cer/Mereu cu fața la cer/Deasupra tuturor văzutelor/Voi striga în patru zări/Nevăzutului/Necuprinsului/Ce-mi va răspunde /Și oaspete mă va primi./Eterată /În propria-mi chemare/Cu fața la cer/Mereu cu fața la cer.

Extrase din operă:

Poetul

Niciodată, lumina nu a pătruns
Multiplicată
În grădinile Semiramidei
Ca în sufletul poetului
Mistuitoare flacăra
Înzăpezită
Într-o petală de dor
Insulă cu zare de murmur
Cântec și vuet astral
Care se apără
Cu bumeranguri de lumină
Miez de întrupare
Sub cerul dragostei
Țipăt drapat
În tainice verbe mirate
Mag ce aprinde furtuni stelare
Știe să vindece frângerea
Cu foșnet înflorit.

Trecere

Alerg
Vinovată de iubire
Fragedă, neliniștită
Pe câmpia făgaduinței
Spre tine, iubitul meu
Ce-mi umpli gândurile toate
Făcându-mi semn să uit
Măinile mamei!
Rup lanțuri grele
Mă dezleg
Mă zbat, sufletul este în luptă
Vegheată de necunoscut
Deodată
Atotcuprinzătoare aripi se deschid
Si printr-o respirație mă inundă
infinital
Vinovați de iubire
Alergăm
Pe sacra câmpie, cu flăcări în mâini
Aratându-I lui Dumnezeu
Una din fețele chipului Său!

Profil literar realizat de Nicolae VASILE

In memoriam:

Prof.univ.dr.ing. Miron Laurențiu GOIA, decedat pe 27 martie 2020.

*“În numele Asociației Comitetul Național Român al Consiliului Mondial al Energiei (CNR-CME), anunțăm, cu profundă durere, trecerea în neființă, la București, în data de 27 martie 2020, a colegului și prietenului nostru, **Prof. univ. dr. ing. Miron Laurențiu GOIA**.”*

Miron Laurențiu GOIA a absolvit Facultatea de Electrotehnică a Universității Traian Vuia din Timișoara, în anul 1957. După absolvirea facultății, a desfășurat o amplă activitate, atât în proiectare, cât și în conducerea rețelelor electrice. A obținut titlul de doctor în științe tehnice la Universitatea din Timișoara, cu o teză privind prizele de pământ naturale. Din anul 1966 a lucrat ca cercetător la ICEMENERG, având realizări notabile în domeniul tratării neutrilor, al instalațiilor de legare la pământ și al liniilor electrice aeriene, toate concretizate și în comunicări științifice și cărți (ori manual) editate și publicate în Editura Tehnică și AGIR. A elaborat numeroase normative și prescripții specifice și a avut cooperări științifice strânse cu specialiști din țările vecine.

Miron-Laurențiu GOIA s-a remarcat, prin întreaga sa carieră, ca specialist eminent în Securitate electrică, rețele aeriene și încercări „in situ”. A fost membru în comitetele internaționale CIGRE și IWAIS. În anul 1998 a trecut în învățământul superior, devenind profesor și continuându-și activitatea științifică.

Din anul 1970 a fost membru al CNR-CME, iar din anul 2000 a devenit consilier în cadrul Secretariatului executiv al acestei asociații.

Prof.univ.dr. Mihail DIACONESCU, decedat pe 28 martie 2020

Mihail DIACONESCU s-a născut la 8 noiembrie 1937, în localitatea Priboieni, comuna Vulturești, județul Argeș, și a fost un romancier, critic și istoric literar. A absolvit Liceul „Gheorghe Șincai” din București și Facultatea de Filologie a Universității din București (1960), obținând în anul 1972 titlul de doctor în filologie la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, cu teza „Gib I. Mihăescu”, publicată în anul 1973. După absolvire, an care a coincis și cu debutul său în revista „Gazeta literară” cu un articol despre Gala Galaction, este numit profesor de limbile română și latină, logica și psihologie la Liceul „Șt. O. Iosif” din localitatea Rupea, județul Brașov. Din anul 1965 a fost muzeograf la Muzeul Regional de Istorie și redactor la secția culturală a cotidianului „Drum nou” din municipiul Brașov. A fost, de asemenea, colaborator al revistelor „Astra” (1966) și „Noua revistă română” (1966). A funcționat, între anii 1985 și 1995, ca cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” din București.

A mai scris printre altele: „Speranța”, 1984, „Depărtarea și timpul”, 1986, „Prelegeri de estetica ortodoxiei” (1995-1996, respectiv ediția a doua în anul 2009), în două volume intitulate „Teologie și estetică” și „Ipostazele artei”, „Biserici și mănăstiri ortodoxe (1988), „Farmecul dialecticii și fenomenologia narativă (2001).

În anul 1996, Universitatea din Municipiul Oradea i-a acordat titlul de *Doctor honoris causa* pentru întreaga sa operă literară și științifică.

Ca scenarist și regizor de filme documentare, Mihail DIACONESCU a realizat serialul *Dobrogea creștină*.

A fost membru titular al Uniunii Scriitorilor din România. O parte din proza sa a fost tradusă în limbile germană, franceză, engleză, rusă.

Mihail DIACONESCU a făcut parte din Comitetul Științific European al Societății Ad Fontes. Alle Fonti Dell'Unita D'Europa.

Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească!

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactor: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro